

DEFTERİ AÇMAK

Zeynep Altıntepe

■ *Sesin ne kadar uzaklardan geliyor senin. Misafirler gidince bulaşıklar yüreğine yığılıyor.*

-Hayır, kalsın. Daha sonra toplarım her yeri. Kendimi hariç. Sosyal fobisi olan insanlar başkalarının içinde, bir topluluk önünde bir şey yaparken rahatsızlık duyarlar, kendileri gibi olamazlar gibi bir cümle okumuştum geçenlerde.

-Başladın yine.

-Bulaşıkları her zaman tek başıma yıkarım ben. Kızım ben mutfaktayken ayaklarıma dolanmasa, sürekli kucak istemese daha az ağlarım.

Geçecek... Kucak istemeyeceği zamanlar gelince ne yapacaksın?

-Bilmem, ona da oturup ağlarım herhâlde.

Bir sessizlik oldu mutfakta. Kısa sürdü.

-Yüzme nasıldı? O boğulma vakasından sonra?

-Bak, şimdi de sen başladın.

Suyun ötesinde birden; aslında yavaş yavaş herkesten uzakta ölüyordum sandım. Hareket ettikçe durgun suyu kudurttum yuttukça su yuttum. Suyu barışsam yaşamla da barışabilirim belki. Hâlâ hatırlayınca fena oluyorum. Kızım geldi aklıma sonra. Ölüyorum Allah'ım, dedim. Eksik bir hayat bırakacağım ardımdan diye çok korktum. Demek böyle sessiz sessiz büyüyen ve herkesten uzakta yaşanan bir şeymiş ölüm. Muazzam bir eksiklik hissi. Hep bir başkasında duyduğum ama sıra sana gelince deli gibi hissettiğin, çırpınıp da anlatamadığın o sırlı anmış. Biliyor musun, kızım geldi gözümün önüne. Sonra bir el uzandı ellerime ve beni kendine çekti. O elin sahibine sarıldım, ağladım. Kendimi suda ne kadar tuttuydum o kadar sarsıldım ağlarken. Sudan çıkardılar beni. Hıçkırı hıçkırı, o anı hatırlayarak ağlamaya

devam ettim. Biriken şeyler de vardı muhakkak. İnsanların içinde ağladıkça, un ufak oldukça o biriken şeylerden de bir rezil olma hissiyle beraber kurtulur gibi oldum.

Herkesle barışamazsın.

Otobüsten inince burnunda hissettiği ağır klor kokusundan kurtulmak için defalarca göğü kokladı... Ayaklarının ucundaki mor çiçeklere basacaktı, vazgeçti. Sonra içinde bir şarkı çaldı. Milyonlarca sebebi vardı bu şarkıyı sevmesinin. Milyonlarca uzak sebebi... Milyonlarca ömür şarkının içinden geçiyordu... Annesi akşam eve gelince patates haşlardı. Annesi sobayı körüklerken de aynı şarkı çalardı televizyonda, o köye kırgınken de. Bu sefer şarkı kısıktı ama onun şarkısıydı ne kadar zor duyulursa da.

Şimdi sesi açsa da hiçbir şey duyulmuyor. Her şeyin üzerini öyle bir kapattı ki en son yollar da kayboldu.

Annesini, babasını ve sobada kaynayan suyu özlüyor. Sobanın sesini. Suyun öfkesini. Dolmuşları özlüyor. Para uzatmayı. Şimdi hepsi ömrü ve ölümle yer değiştirdi. Allah böyle istedi diye kendi kendine mırıldandı.

- Hangi şarkıydı o?

- Yabancı.

- Tercümesi yok mu?

- Anlamaya çalışma. Bazen anlamamak güzel.

- Doğru. Hem şimdi hatırladım bak; bundan yıllar önce sen "Anlamak ileri gitmektir." dememiş miydin?

Düşündü.

Masadaki soğuyan çay ile çok uzaklara gitti. Hatırlamaya çalıştı... Bu cümleyi kurmuş olabilir miydi sahiden?

Kaç yıl önce böyle bir şey söylemişti? Kaç yük önce? Sırtına kaç ömür bindirilmeyen önce? Kamburunda yılların bile eskitemediği, hiçbir mutluluğun yok edemediği neler vardı bu kızın?

Soğuk çayı acı bir hararetle yudumlarken hatırladı. Daha neler neler yazmıştı o deftere kim bilir. Art arda çayından acı yudumlar almaya devam etti ama harareti geçmedi.

-Öyle bir şey söylemedim. Yazdım.

Ablası duraksadı. Anlam veremedi ama aradaki fark onun için ölü ile diri arasındaki fark gibiydi. Yazmak ile söylemek arasındaki derin uçurumu ellerini yüzüne, gözlerine götürerek kapadı. Bir süre sonra bulaşıkları görmezden geldi.

Sesin ne kadar uzaklara gidiyor senin. Yön ve yer duygusu kayboluşun oluyor. Her şey telefonda söylenmiyor çünkü sen sesini saklayamayanlardasın. Sesin çok öte-lerde açılan hüznü bir şarkı gibi ağlamasa telefon sonralarında hep daha iyi olurduk.

Anıların içinde kaybolurken kızının sesiyle kendine geldi.

-Anneanne bak bu çiçek. Bunlar ağaçlar, şurası da gökyüzü. Senin gözlerin gibi mavi.

-Çamaşırlar kurumuştur anne akşam olmadan toplayayım, geliyorum.

Anneanne gözlerinin maviliğinden habersiz çiçekleri aradı. Gün soluyordu.

-Anneanne, bak kelebek örtüye yapıştı. Örtüdekini gerçek çiçek sandı. Çizgi çizgi desenlerini gerçek yollar sandı. Gerçek yollara nereden gidilir anneanne?

Güneşin son ışıkları sanki bir anlığına gözlerinde kıpırdıyor anneannenin. Akşam vakti... Sadece ezanın sesini görebiliyor; tertemiz ve başkası ona betimlemeksizin.

Torunu divanın üzerinde bebekleriyle oynuyor oysa. Köyün kedileri de onun gibi bir bir sevilme istiyor.

-Anneanne, bu kediler niye mama yemiyor?

-Yemekleri, sütü, balıkları çok seviyorlar da ondan.

Anneanne ipten alınan çamaşırların yumuşak kokuları içinde ayağa kalkarken önce bir an sendeledi sonra uyuşan bacaklarını bir güzel ovdu. Gözlerini merak etti.

Anneanne oyuncakları büyüttü; kızını da ardından. Torunu hiç büyümesin istedi. Her şeyin sadece bir kez olduğunu bilmesine rağmen bir eve girebilmenin hüznünü çok kere aynı derede yıkadı. Akşam ezanı okunduktan sonra tanıdık oldukları o büyük hüznü yine kalplerini kapladı. Torununun hariç. Geçmişin halılarının altına saklanan yarısı aynı yarısı değiştirilmiş hatıraların ve büyümenin tozları onun küçük omuzlarına serpilmemişti henüz.

Ezan duasını okuduktan sonra torununun sesinin geldiği yöne dikkat kesildi. Onun küçük ağzındaki oyun seslerine ve mutlu şarkılarına eğilip papatya dolu avucunu kokladı. Gözlerini öptü... En çok onun gözlerini görmek isterdi.

Sonra çok sayıkladım. Hep yeniden başla diyen bir şarkının geciken ölümüydüm. Benim sanki hep uzaklarda yaşayan bir şarkım ve şairim vardı. Kimsenin bundan haberi yoktu.

-İş başvurumu kabul etmediler. Yoruldum.

-Boş ver. Onlar kaybetti.

Ürkek bir kahkaha atarak masadan kalktı.

-Hep ben kaybediyorum. Ben hariç herkes kazanıyor abla.

Pencerenin kiri güneşle daha da belirgin hale geldi.

Bir bahar ikindisinde anneanneme mor, pembe, sarı çiçeklerden topluyordum. Annem niye topluyorsun ki dedi, anneannen zaten burada yaşıyor. Kendi toplan. Olsun dedim. Anneannemin dizleri geldi aklıma. Toplayamazdı ki eğilip. İçimde o çiçeklerden dikili bin heves vardı. Biri kaldı. Bana çiçek vermediler; kendi çiçeğim de olmadı. Çocukken insan çiçeklerin içindedir oysa. Hiç bitmeyecek sandığı bir hayatın sonsuzluğunda.

Annem bu çiçekleri göremedi.

Otuz üç yıldır ona hiçbir çiçeği tarif edemedim.

Küçük ama sadece bizim olan bir ses büyüyor uzaklara. Sen resim yapardın, ben renkleri yazardım abla. Televizyon hep açıktı. Sıkılırdık. Çiçekleri toplardım ama gidemezdim. Usulca kalırdım televizyon seslerinin ortasında. Kendimi kandırırdım.

Babam bize *walkman* almıştı hatırladın mı? Çok güzel bir şarkıya denk gelmiştik.

Şarkılar, ne büyük yardımcılarımızdır onlar.

Bir gece beyaz sesli bir ilham kapımı çaldı. Daha sesi duymadan kapıyı açmıştım. O geldi benim ellerimi tuttu. Korkma, dedi. Daha hiç korkmadım. Onun da dizleri vardı. Eğildim; dizlerinden mor, pembe, sarı çiçekler topladım. Çocukluğumun yoluydu sanki dizleri.

Okul dönüşü hep karanlık yollar. Komşunun bahçesindeki köpek havlayarak bana bakıyor. Bağlı mı değil mi anlayamıyorum. Yağmur yağıyor. Koşsam o da koşar mı peşimden? Ya koşarsa?

Yağmur yağarken bekliyorum. İkisinden de kaçamıyorum. Rüyalarım da koşuyordum sonra ama hiçbir yere varamıyordum. Korku yağmurla kazanılan bir şey midir abla?

Seni kaybettim, dedi ilham. Sesi gözlerimde parladı. Onu çok sevdim. Beyaz sesine sarılıp ağlamaya başladım. Hayır, ben hala buradayım.

Korkma, dedim bu sefer ben ona. Seni buldum.

Burada olduğun için çok şanslıyım.

Yazmak istiyorum.

Defteri aç, dedi bana. Yüreğini koy ortaya. O zaman çocukluğun geçecek.

Güzel gözleriyle ve solgun dudaklarıyla gülümseyip yavaşça kapıya doğru ilerledi.

Ablam üzerimi örterken uyandım.

Defteri açtım... Yazacaklarımı çoktan kaybetmiştim.